

Tuula Rokka

Tumma

Tumma

Maammon Marja

Tuula Rokka

Kiitokset

Armille ja Britalle

© 2023 Tuula Rokka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-6366-7

Maammon Marja
on tarina erään nuoren tytön
ankarasta ja vakavasta
Jaakobin painista heräävän
seksuaalisuutensa ja
lapsenuskonsa kanssa
piinaavien paniikkihäiriöiden
kurimuksessa.

Omistettu olemattoman väkeville tansseille.

Pyörii, pyörii kohti pilviä, kohti aurinkoa,
kohti kuuta ja tähtiä. On hiljaisuus. On
sisäinen musiikki. On olemattoman ja
näkymättömän vuoro puhua. Tuntea
itsensä tärkeäksi ja ainutlaatuiseksi.
Uskoa, että häntä, juuri häntä,
kuunnellaan. Uskoa vielä silloinkin, kun
uupuu, ja katkera raivo saa vallan.

Minä olen pieni tyttö. Minun nimeni on Aliina. Minulla on kyllä isä ja äiti. Ja isovelji. Mutta minä olen yksin. Minulla on usein outo olo. Täällä tapellaan. Isä on ollut mukana tappeluissa. Hänelle tuli siellä jalkaan paha pipi. Jalka katkesi.

Isä kertoi, että kun minä olin yksivuotias, hän tuli tappeluista äidin viereen nukkumaan. Minä olin saanut siihen asti nukkua äidin vieressä, mutta isä laittoi minut pois. Otti minulta äidin. Isä oli varmasti vieraan miehen näköinen, ruma ja ilkeä.

Rupesi tekemään äidille pahaa, koska minä olen alkanut itkeä. En minä muuten olisi alkanut. En itse siitä mitään muistamalla muista, mutta olen kuullut isän kertovan. Kertovan, että hän silloin komensi minua, tukisti ja löi. Koetti saada minut kiltiksi. Kertoi myös, että silloin hän päätti, että hän ei enää koskaan, ei koskaan sormellaankaan koske Aliinaan. Tyttö on liian herkkä. Oli itkenyt koko yön.

Onkohan isä surullinen? Pelkääkö hän minua?

Minä ainakin pelkään häntä. Hän on minulle yhä se vieras mies, joka otti minulta äidin. Otti turvan. En mene hänen syliinsä. En mene hänen lähelleenkaan. En kerro hänelle mitään, en pysty. Muille lapsille isä nauraa ja ottaa heitä syliin.

He leikkivät isän hiuksilla. Minä en koske hänen
hiuksiinsa. Minä yritän vain saada hyväksyntää
olemalla hyvin, hyvin kiltti ja tottelevainen tyttö.

Minä tykkään Huppiksen mummosta. Käyn hänen
luonaan paljon. Hän on turvallinen.

Trallallallaa, trallallallaa, yksi ja kaksi ja hyppy.

Menen Huppiksen luo, menen Huppiksen luo. Vanha
mummo lohtua suo, lohtua suo.

Raotan hiljaa majan verhoa. Pois. Äkkiä. Tuhat, sata.
Tuhat, sata. Pois, pois, poisssssss, Yyhh, yyhh puun
alle suojaan nyyhkyttämään. Kiltti mummo.

Turvallinen mummo. Petti! Valhetta, valhetta, julmaa,
raakaa. Minun lempieläimeni. Kaunis metsän vasikka.
Verisenä, kuolleena mummon lattialla.

Mummo raatelemassa sitä. Minä näin, minä näin. Minä näin omin silmin sen. Se on totta! Mummo on tappanut kauniin metsän eläimen. Mummo on tehnyt rikoksen. Mummo on paska. Mummo on hyi-hyi, täysi paska! En voi kertoa tätä kenellekään. En edes äidille. En veljelleni. Eivät he ymmärtäisi. Pitäisivät sitä normaalina. Nauraisivat, ehkä isäkin nauraisi. Kaikki nauraisivat. Hassu tyttö! Minä en osaa enkä pysty kertomaan. En mene enää koskaan mummon luo. Mummo on ronski ja käytännöllinen. Pitää tappaa, että saa ruokaa ja voi syödä. Semmoista elämä on. Etkö sinä tyttö nyt sitä ymmärrä? Eläimet on tarkoitettu ruoaksi. Ei hän ymmärrä minua, ei. Eikö kenelläkään ole tunteita? Olen yksin ja surullinen. Äiti ei ehdi lohduttaa minua.

Kirjani "Tumma" on erään tytön kasvutarina naiseksi kamppailussa oman orastavan seksuaalisuuden, voimakkaan uskonnollisuuden ja ilmenevien paniikkihäiriiden kurimuksessa.

Kirja on kirjoitettu helppolukuisesti vaikeista aiheista huolimatta.

BoD

